

Денис ОМЕЛЬЧУК

ORCID: 0009-0000-8117-1386

ТАЄМНИЦІ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, ЩО ПІДЛЯГАЮТЬ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІЙ ОХОРОНІ

DOI: 10.15330/apiclu.70.1.64-1.75

УДК343.5:343.2

Постановка проблеми. Запорукою розвитку сучасного суспільства є повага до основних прав та свобод людини та громадянина, визначених як на міжнародному рівні (Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 р.; Конвенція про захист прав людини і основних свобод від 04 листопада 1950 р.; Міжнародний пакт про громадянські та політичні права від 16 грудня 1966 р. тощо), так й на національному (Конституція України від 28 червня 1996 р.). Такі права та свободи потребують охорони від найнебезпечніших проявів людської поведінки – кримінальних правопорушень.

Одним з таких прав, яке хоча безпосередньо не зазначається в Конституції України, але впливає зі змісту її положень (ст.ст. 31, 32, 34, 35, 41, 42) [1], є право на отримання та зберігання певних відомостей в таємниці.

Чинне законодавство передбачає охорону різних видів таємниць, зокрема: таємниці листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції, таємницю особистого і сімейного життя, таємницю релігійних обрядів, а також таємницю в сфері господарської діяльності та ін.

Слід зазначити, що питанням охорони різного роду таємниць у державах з високим рівнем правової культури приділяється значна увага. Відтак, якісне та ефективне розв'язання завдань забезпечення належної охорони інформації, яку особа має право тримати у таємниці, у тому числі з використанням кримінально-правових засобів є необхідною умовою позитивного розвитку українського суспільства, його включення до світових процесів інформатизації тощо.

Проблеми, пов'язані з охороною таємної інформації від несанкціонованого витоку та подальшого її використання на шкоду державі, суспільству, окремим фізичним та юридичним особам, ми маємо можливість наочно спостерігати зараз, під час збройної агресії російської федерації проти нашої держави. І хоча мова йде здебільшого про відомості, які становлять державну таємницю, а отже є предметом злочинів, передбачених ст. 111 КК України (в подальшому – КК України) «Державна зрада» та ст. 114 КК України «Шпигунство», ст. 328 КК України «Розголошення державної таємниці» та ін [2], не можна лишати поза увагою й інформацію, яка знаходиться в обігу в інших сферах людської життєдіяльності, наприклад, господарській діяльності.

Окремі аспекти теоретичного знання та характеристики особливостей кримінально-правової охорони таємниці в цілому та таємниці в сфері господарської діяльності досліджували такі науковці, як П.С. Берзін, Т.Ю. Вислоцька, Н.О. Гуторова, О.О. Дудоров, Р.О. Мовчан, О.Є. Радутний, М.І. Хавронюк, С.О. Харламова та інші. Однак, комплексна характеристика кримінально-правової охорони таємниці саме у сфері господарської діяльності ще не проводилась.

Метою наукової статті є встановлення обсягу інформації, яка підлягає охороні, як така, що становить відповідний вид таємниці у сфері господарської діяльності, як передумови її охорони кримінально-правовими засобами.

Виклад основного матеріалу. Кримінально-правова охорона таємниці у сфері господарської діяльності забезпечується низкою кримінально-правових норм розділу VII Особливої частини КК України «Кримінальні правопорушення у сфері господарської діяльності». Насамперед йдеться про такі положення КК України:

1) ч. 2 ст. 209-1 КК України «Умисне порушення вимог законодавства про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» в частині розголошення таємниці фінансового моніторингу;

2) ст. 231 КК України «Незаконне збирання з метою використання або використання відомостей, що становлять комерційну або банківську таємницю»;

3) ст. 232 КК України «Розголошення комерційної, банківської таємниці або професійної таємниці на ринках капіталу та організованих товарних ринках».

Це ті статті КК України, в назві або тексті яких безпосередньо використовується термін «таємниця».

Проте, окрім вищеперелічених у КК України наявні норми при встановленні змісту яких є очевидним, що предметом кримінально-правової охорони є також певні інші відомості у сфері господарської діяльності, які мають «таємний» характер. Йдеться про такі норми:

1) ст. 232-1 КК України «Незаконне використання інсайдерської інформації»;

2) ст. 232-3 КК України «Незаконне використання інсайдерської інформації щодо оптових енергетичних продуктів».

Видається, що хоча (оскільки) ні у назвах вказаних статей КК України, ні у їх тексті не використовується термін «таємниця», проте вони також мають стати предметом нашого аналізу для досягнення мети нашої наукової розвідки – встановлення обсягу інформації, яка підлягає кримінально-правовій охороні, як така, що становить відповідний вид таємниці у сфері господарської діяльності.

А відтак, для досягнення зазначеної мети перейдемо власне до визначення обсягу відповідної «таємної інформації» у сфері господарської діяльності. І одразу ж зробимо застереження, що ми не включатимемо до предмету нашого аналізу випадків, коли певна інформація у сфері господарської діяльності становить державну таємницю. Як видається, у всіх випадках протиправних діянь з такою інформацією (державною таємницею) мають застосовуватися норми розділу I або XIV Особливої частини КК України.

Аналіз вищеназваних кримінально-правових норм розділу VII Особливої частини КК України «Кримінальні правопорушення у сфері господарської діяльності» дозволяє одразу ж констатувати їхню подібність: особливістю диспозицій майже всіх норм, які встановлюють відповідальність за кримінальні правопорушення у сфері господарської діяльності є їх бланкетний харак-

тер. Визначення відповідних таємниць надається в різного роду нормативно-правових актах, звернення до яких є обов'язковим та запорукою належного застосування кримінально-правових норм.

Таємниця фінансового моніторингу (ч. 2 ст. 209-1 КК України) – це інформація, отримана під час проведення державного фінансового моніторингу спеціально уповноваженим органом, а саме: інформація про фінансові операції та їх учасників, додаткова інформація, інша інформація, що може бути пов'язана з підозрою у легалізації (відмиванні) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванні тероризму та/або фінансуванні розповсюдження зброї масового знищення та/або іншими незаконними фінансовими операціями (п. 59 ст. 1 ЗУ «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення») [3]. Інформація, яка може бути отримана під час фінансового моніторингу, стосується порогових фінансових операцій та підозрілих фінансових операцій (діяльності) (п. 67 ст. 1) [3].

До порогових фінансових операцій належать фінансові операції на суму, яка дорівнює чи перевищує 400 тисяч гривень (для суб'єктів господарювання, які проводять лотереї та/або азартні ігри, – 55 тисяч гривень), за наявності додаткових ознак, встановлених законом (ст. 20) [3]. Фінансові операції або спроба їх проведення незалежно від суми, на яку вони проводяться, вважаються підозрілими, якщо суб'єкт первинного фінансового моніторингу має підозру або має достатні підстави для підозри, що вони є результатом злочинної діяльності або пов'язані чи стосуються фінансування тероризму або фінансування розповсюдження зброї масового знищення (ст. 21) [3].

Визначення інформації, що становить комерційну, банківську таємницю або професійну таємницю на ринках капіталу та організованих товарних ринках (ст.ст. 231, 232 КК України) надається також у різних нормативно-правових актах.

Комерційна таємниця – це інформація, яка є секретною в тому розумінні, що вона в цілому чи в певній формі та сукупності її складових є невідомою та не є легкодоступною для осіб, які

звичайно мають справу з видом інформації, до якого вона належить, у зв'язку з цим має комерційну цінність та була предметом адекватних існуючим обставинам заходів щодо збереження її секретності, вжитих особою, яка законно контролює цю інформацію. Комерційною таємницею можуть бути відомості технічного, організаційного, комерційного, виробничого та іншого характеру (ст. 505 ЦК України) [4]. Склад і обсяг відомостей, що становлять комерційну таємницю, спосіб їх захисту визначаються суб'єктами господарювання самостійно, відповідно до закону, але з урахуванням Переліку відомостей, що не становлять комерційної таємниці, передбаченого Постановою Кабміну України від 09.08.1993 р. № 611 [5].

Проте така позиція не сприймається одностайно. Цікавою в цьому аспекті є пропозиція О.Е. Радутного скасувати взагалі заборону на віднесення будь-яких відомостей до комерційної таємниці. Вчений зауважує, що виключення з поля правового захисту відомостей, названих у згаданій постанові КМУ, істотно послаблює позиції власника інформаційних ресурсів, порушує його права і законні інтереси, необґрунтовано розширює коло осіб, які можуть несумлінно (а на думку О.О. Дудорова – ще й безкарно [6, с. 776]) скористатись відповідними відомостями. Крім цього, часткове віднесення до комерційної таємниці даних, які зараз передбачені цією постановою, зовсім не означає абсолютну заборону на ознайомлення з ними – у встановленому законодавством порядку державні органи, інші юридичні і фізичні особи, наприклад, акціонери, могли б витребувати ці відомості. Але право на ознайомлення з такими відомостями кореспондувало б підкріпленому кримінальним законом обов'язку дотримуватись режиму їх захисту [7, с. 93-94].

Банківська таємниця – це інформація щодо діяльності та фінансового стану клієнта, яка стала відомою банку у процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин з ним або стала відомою третім особам при наданні послуг банку або виконанні функцій, визначених законом, а також визначена законом інформація про банк (ст. 60 ЗУ «Про банки і банківську діяльність») [8], зокрема це відомості про банківські рахунки клієнтів; операції, які були

проведені на користь чи за дорученням клієнта, здійснені ним угоди; фінансово-економічний стан клієнтів та інші відомості.

На перший погляд, законодавче визначення комерційної таємниці є настільки широким і універсальним, що воно дозволяє охопити і банківську таємницю, однак банківську таємницю слід вважати частиною комерційної, а не її різновидом. Крім того, в діяльності банків слід розмежовувати власне комерційну таємницю банків, яка в них є як й у будь-якого суб'єкта господарювання, та банківську таємницю, як сукупність відомостей про їх клієнтів.

Після прийняття у 2020 р. закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення залучення інвестицій та запровадження нових фінансових інструментів» ст. 232 КК України була доповнена таким предметом, як професійна таємниця на ринках капіталу та організованих товарних ринках [9]. Згідно з положеннями ст. 4 ЗУ «Про ринки капіталу та організовані товарні ринки» [10] ринками капіталу є фондовий ринок, ринок деривативних фінансових інструментів та грошовий ринок. Фондовий ринок (ринок цінних паперів) – це сукупність учасників фондового ринку та правовідносин між ними щодо емісії (видачі), обігу, виконання зобов'язань, викупу та обліку цінних паперів (у тому числі деривативних цінних паперів). Ринок деривативних фінансових інструментів – це сукупність учасників ринку деривативних фінансових інструментів та правовідносин між ними, що виникають під час емісії деривативних цінних паперів, укладення деривативних контрактів, вчинення та виконання правочинів щодо деривативних цінних паперів, укладення та виконання договорів про заміну сторони деривативних контрактів, виконання зобов'язань за деривативними фінансовими інструментами. Грошовий ринок – це сукупність учасників грошового ринку та правовідносин між ними, що виникають під час вчинення правочинів щодо інструментів грошового ринку та валютних цінностей. Організованими товарними ринками є товарні біржи, діяльність яких регулюється ЗУ «Про товарні біржи» [11].

Професійною таємницею на ринках капіталу та організованих товарних ринках (далі – професійна таємниця) є інформація про діяльність та/або фінансовий стан клієнта, а також інша

передбачена законом інформація, що стала відомою: 1) професійному учаснику ринків капіталу та організованих товарних ринків у процесі обслуговування клієнта при провадженні професійної діяльності на ринках капіталу та організованих товарних ринках; 2) третім особам під час провадження ними діяльності, пов'язаної з ринками капіталу та організованими товарними ринками; 3) третім особам, які надають послуги чи виконують роботи відповідно до договорів, укладених з зазначеними вище особами; 4) Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку (НКЦПФР), Національному банку України, іншим органам державної влади відповідно до їх повноважень (ст. 134 ЗУ «Про ринки капіталу та організовані товарні ринки») [10]. До професійної таємниці може належати інформація та дані: 1) про рахунки клієнтів; 2) про операції, проведені на користь чи за дорученням клієнта професійного учасника, про вчинені клієнтом професійного учасника правочини; 3) про клієнта професійного учасника, крім отриманої з публічних джерел; 4) що міститься у системі депозитарного обліку; 5) що міститься у системі клірингового обліку; 6) звітні дані учасника ринків капіталу та професійного учасника організованих товарних ринків, крім тих, що підлягають оприлюдненню відповідно до законодавства; 7) про засоби, що використовуються професійним учасником ринків капіталу та організованих товарних ринків та особами, які провадять діяльність, пов'язану з ринками капіталу та організованими товарними ринками, для захисту інформації; 8) про учасників ринків капіталу та професійних учасників організованих товарних ринків або їхніх клієнтів, отримана від таких учасників та професійних учасників органами державної влади; 9) про професійних учасників ринків капіталу та організованих товарних ринків, їхніх клієнтів, операції, що ними здійснюються, отримана НКЦПФР відповідно до міжнародного договору або за принципом взаємності від регулятора ринків капіталу та організованих товарних ринків іншої держави.

Інсайдерська інформація (ст.ст. 232-1, 232-3 КК України) – це неоприлюднена інформація про емітента, його цінні папери або інші фінансові інструменти, що перебувають в обігу на

організованому ринку капіталу, у разі якщо оприлюднення такої інформації може істотно вплинути на вартість відповідних фінансових інструментів (ст. 145 ЗУ «Про ринки капіталу та організовані товарні ринки») [10].

Інформація щодо оцінки вартості цінних паперів та/або фінансово-господарського стану емітента, якщо вона отримана виключно на основі оприлюдненої інформації або інформації з інших публічних джерел, не заборонених законодавством, не є інсайдерською інформацією. Інформація не вважається інсайдерською з моменту її оприлюднення відповідно до закону.

Для ринку електричної енергії інсайдерська інформація тлумачиться як інформація точного характеру, що підлягає оприлюдненню у відповідності до вимог чинного законодавства, але не оприлюднена та прямо чи опосередковано стосується обсягів електричної енергії, що пропонуються для купівлі або продажу на ринку «на добу наперед» (РДН) та/або внутрішньодобовому ринку (ВДР), і яка, у разі її оприлюднення, мала б значний вплив на ціни, що формуються на РДН/ВДР [12].

Висновки. Отже, кримінально-правовій охороні на сьогодні підлягають такі види інформації у сфері господарської діяльності доступ до якої є (може бути) обмеженим: а) окремі види таємниць, а саме: таємниця фінансового моніторингу (ч. 2 ст. 2091 КК України), комерційна та банківська таємниця (ст.ст. 231, 232 КК України), професійна таємниця на ринках капіталу та організованих товарних ринках (ст. 232 КК України); б) інсайдерська інформація (ст.ст. 2321, 2323 КК України). При цьому, як видається, є підстави ототожнювати інсайдерську інформацію, у кримінально-правовому сенсі та значенні, з інформацією, що становить «таємницю» у сфері господарської діяльності.

Усі кримінально-правові норми, які забезпечують охорону інформації у сфері господарської діяльності доступ до якої є (може бути) обмеженим від протиправних дій з нею мають бланкетний характер.

Режим охорони таємниці у сфері господарської діяльності має на меті насамперед захист інтересів їх власників (розпорядників) від шкоди, що може бути завдана їх розголошенням чи не-

правомірним використанням. Проте, особливе місце займає серед інформації, яка підлягає кримінально-правовій охороні від протиправних дій з нею, займає таємниця фінансового моніторингу, оскільки її захист пов'язаний з забезпеченням безпеки держави від шкоди, яка може бути завдана злочинами, фінансуванням тероризму та/або фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення та/або іншими незаконними фінансовими операціями. Це ставить питання про доцільність поглибленого аналізу виправданості розміщення відповідної норми в розділі VII Особливої частини КК України «Кримінальні правопорушення у сфері господарської діяльності».

Незважаючи на те, що визначення змісту та обсягу поняття різних видів таємниць містяться в численних нормативно-правових актах можна запропонувати таке узагальнене визначення: таємниця у сфері господарської діяльності, що підлягає кримінально-правовій охороні – це інформація про стан, певні характеристики та (або) діяльність (у тому числі відомості технічного, організаційного, комерційного, виробничого та іншого характеру) суб'єкта господарювання, яку власник не бажає, а особа яка її отримала у законний спосіб не може розголошувати, оскільки це може завдати шкоди інтересам відповідного суб'єкта.

В процесі дослідження нами не виявлено інших (окрім таємниці фінансового моніторингу, комерційної, банківської, професійної таємниці на ринках капіталу та організованих товарних ринках, а також інсайдерської інформації) видів інформації, яка мала б мати кримінально-правовий захист від неправомірного її розголошення чи поширення.

Поза межами цього дослідження залишається питання використання для охорони відповідних видів «таємної» інформації у сфері господарської діяльності саме кримінально-правовими засобами, що потребує окремого та глибокого дослідження.

1. Конституція України від 28.06.1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254#Text> (дата звернення 03.01.2026).
2. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення 03.01.2026).
3. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуван-

- ню розповсюдження зброї масового знищення: Закон України від 06.12.2019 р. № 361-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/361-20#п6> (дата звернення 03.01.2026).
5. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#n2626> (дата звернення: 03.01.2026).
  6. Перелік відомостей, що не становлять комерційної таємниці, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 09.08.1993 р. № 611. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/611-93-%D0%BF#Text> (дата звернення: 03.01.2026).
  7. Дудоров О.О. Злочини у сфері господарської діяльності: кримінально-правова характеристика: Монографія. Київ, 2003. 924 с.
  8. Радутний О.Е. Кримінальна відповідальність за незаконне збирання, використання та розголошення відомостей, що становлять комерційну таємницю (аналіз складів злочинів): дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Харків, 2002. 204 с.
  9. Про банки і банківську діяльність: закон України від 07.12.2000 р. № 2121-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2121-14#Text> (дата звернення 03.01.2026).
  10. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення залучення інвестицій та запровадження нових фінансових інструментів: закон України від 19.06.2020 р. № 738-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/738-20#n3284> (дата звернення 03.01.2026).
  11. Про ринки капіталу та організовані товарні ринки: закон України від 23.02.2006 р. № 3480-IV (в редакції Закону України від 19.06.2020 р. № 738-IX). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3480-15#Text> (дата звернення 03.01.2026).
  12. Про товарні біржи: закон України від 10.12.1991 р. № 1956-XII (в редакції Закону України від 19.06.2020 р. № 738-IX). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1956-12#Text> (дата звернення 03.01.2026).
  13. Про затвердження Правил ринку «на добу наперед» та внутрішньодобового ринку: постанова Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, від 14.03.2018 р. № 308. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0308874-18#Text> (дата звернення 03.01.2026).

Денис ОМЕЛЬЧУК. Таємниці у сфері господарської діяльності, що підлягають кримінально-правовій охороні.

У статті здійснюється аналіз обсягу інформації, яка підлягає охороні, як така, що становить відповідний вид таємниці у сфері господарської діяльності, як передумови її охорони кримінально-правовими засобами.

Зроблено висновок, що кримінально-правовій охороні на сьогодні підлягають такі види інформації у сфері господарської діяльності доступ до якої є (може бути) обмеженим: а) окремі види таємниць (ч. 2 ст. 209-1, ст.ст. 231, 232 КК України); б) інсайдерська інформація (ст.ст. 232-1, 232-3 КК України). При цьому, запропоновано ототожнювати інсайдерську інформацію, у кримінально-правовому сенсі та значенні, з інформацією, що становить «таємницю» у сфері господарської діяльності.

Проаналізовані нормативні визначення понять «таємниця фінансового моніторингу», «комерційна таємниця», «банківська таємниця», «професійна таємниця на ринку капіталі та організованих товарних ринках», а також поняття «інсайдерська інформація».

Констатовано, що режим охорони таємниці у сфері господарської діяльності має на меті насамперед захист інтересів їх власників (розпорядників) від шкоди, що може бути завдана їх розголошенням чи несправдірним використанням. Натомість таємниця фінансового моніторингу є відмінною від інших видів таємниць, оскільки її захист пов'язаний з забезпеченням безпеки держави від шкоди, яка може бути завдана злочинами, фінансуванням тероризму та/або фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення та/або іншими незаконними фінансовими операціями. Це ставить питання про доцільність поглибленого аналізу виправданості розміщення відповідної норми в розділі «Кримінальні правопорушення у сфері господарської діяльності».

Запропоновано таке узагальнене визначення: таємниця у сфері господарської діяльності, що підлягає кримінально-правовій охороні – це інформація про стан, певні характеристики та (або) діяльність (у тому числі відомості технічного, організаційного, комерційного, виробничого та іншого характеру) суб'єкта господарювання, яку власник не бажає, а особа яка її отримала у законний спосіб не може розголошувати, оскільки це може завдати шкоди інтересам відповідного суб'єкта.

Поза межами цього дослідження залишилося питання використання для охорони відповідних видів «таємної» інформації у сфері господарської діяльності саме кримінально-правовими засобами, що потребує окремого та глибокого дослідження.

Ключові слова: кримінальне законодавство, тлумачення кримінального законодавства, кримінальна відповідальність, кримінально-правова норма, кримінальне правопорушення, бланкетна норма, вдосконалення кримінального законодавства, таємниця, відомості (інформація), інсайдерська інформація, господарська діяльність.

Denys OMELCHUK. Secrets in the sphere of economic activity subject to protection under criminal law.

This article analyses the scope of information subject to protection as constituting a specific type of secret in the sphere of economic activity, as well as the prerequisites for its protection by means of criminal law.

It is concluded that the following types of information in the sphere of economic activity, access to which is (or may be) restricted, are currently subject to criminal

law protection: a) certain types of secrets (Part 2 of Article 209-1, Articles 231, 232 of the Criminal Code of Ukraine); b) insider information (Articles 232-1, 232-3 of the Criminal Code of Ukraine). In this context, it is proposed to equate insider information, in the criminal law sense and meaning, with information constituting a «secret» in the sphere of economic activity.

The normative definitions of the concepts of «financial monitoring secret», «trade secret», «banking secret», «professional secret in the capital market and organised commodity markets», as well as the concept of «insider information» have been analysed.

It is established that the regime for the protection of secrets in the sphere of economic activity is primarily aimed at protecting the interests of their owners (controllers) from harm that may be caused by their disclosure or unlawful use. In contrast, financial monitoring secrecy differs from other types of secrecy, as its protection is linked to ensuring the security of the state against harm that may be caused by crimes, the financing of terrorism and/or the financing of the proliferation of weapons of mass destruction and/or other illegal financial transactions. This raises the question of the appropriateness of a thorough analysis of the justification for placing the relevant provision in the section «Criminal Offences in the Sphere of Economic Activity».

The following generalised definition is proposed: a secret in the sphere of economic activity subject to criminal law protection is information regarding the status, certain characteristics and/or activities (including information of a technical, organisational, commercial, production-related and other nature) of a business entity, which the owner does not wish to disclose and which a person who has obtained it lawfully cannot disclose, as this may harm the interests of the relevant entity.

The issue of using criminal law measures specifically to protect relevant types of ‘confidential’ information in the sphere of economic activity remains outside the scope of this study and requires a separate and in-depth investigation.

Keywords: criminal legislation, interpretation of criminal legislation, criminal liability, criminal law provision, criminal offence, blanket provision, improvement of criminal legislation, secrecy, information, insider information, economic activity.